

Въпросите без разделителна способност трябва да отпаднат от теста преди да се пристъпи към оценката на успеха на всеки от изпитаните. Това означава, че трябва да се считат за невалидни както въпросите, на които всички отговарят правилно, така и въпросите, на които никой не е дал верен отговор.

Както се вижда, изводът за трудността на даден въпрос има индуктивен характер. Казано иначе, това е статистическо заключение, което е валидно за конкретната група изпитани студенти от съответната специалност (факултет, университет, град и т. н.) на определена дата. За друга група, по време на друга сесия, в друго висше училище, при друг преподавател, при други асистенти и т. н. изводът за трудността на съответния въпрос може да бъде и противоположен.

Разбира се, при достатъчно експерименти в различни условия на място, време и изследвани групи студенти може да се достигне до някаква приемлива обобщаваща оценка за степента на трудност на даден въпрос. Но дали това е толкова важно? Или по-точно: Какво от това? По-важното е предварително да се знае, че въпросът работи, че има разделителна способност, което е условието да бъде включен в изпитния тест. Дали за някоя студентска група даден въпрос ще е лесен или труден, това не зависи само от въпроса, това зависи преди всичко от самата изпитвана група - тя със своите отговори го оценява. Групата може да се състои от много добре подготвени студенти, но може да се случи и обратното. И тогава всички предварителни оценки за трудността на въпроса стават ненужни.

Вярно е, че може съвсем случайно някой да посочи считания за верен отговор на грешно формулиран въпрос. Тогава този въпрос ще се зачете за валиден, т. е. че има разделителна способност. Наистина такъв риск съществува, но само за непроверени въпроси. Проверката става по два начина:

Първият, който е задължителен, е преди да влезе в изпитен тест, въпросът да бъде обсъден най-малко между двама изпитващи - например от преподавателя и асистента (независимо кой от тях е съставил въпрос: никой не е застрахован от грешки).

Вторият е проверката на практиката. След като даден въпрос в други групи е показал добра разграничителна способност, а в дадения случай е съмнителен, т. е. само един от изпитаните е отговорил правилно (или само един не е отговорил правилно), то не бива да има съмнения за валидността на въпроса.

Две неща трябва да се знаят, за да може да се състави въпрос, който да бъде с добра разграничителна способност:

Първо, колкото повече са дадените възможни отговори, толкова по-малка е вероятността да бъде улучен случайно верният отговор. При два отговора, един от които е верен, вероятността да се посочи случайно верният отговор е 0.50, при 3 отговора - 0.33, при 4 - 0.25, при 5 - 0.20, и т. н. Въпрос с 4 възможни отговора е вече сериозен, но още по-добре е отговорите